

[Bertel Dahlgaard.]

tegner en forsikring og derved bliver skattefri med hensyn til præmien. Vi vil gerne forhandle nærmere om dette forslag, men jeg kan ikke tilbageholde den bemærkning, at den højtærede finansministers forslag på dette område — det er ministeren sikkert også selv klar over — nødvendigvis må afstedkomme en ganske stor administration.

Den ændring, der foreslås i reglerne for sambeskatning af ægtefæller, kan vi ikke tiltræde. En halvering af fradraget for gifte uden børn er helt urimelig, og jeg føler egentlig trang til at sige til den højtærede minister: Mon han ikke i det hele taget med henblik på dette spørgsmål, hustrufradraget, engang skulle regne ud og meddele dette ting, hvad det efter de nugældende regler beskatningsmæssigt set koster at være gift, hvor meget to gifte, der hver har erhverv, sparer i skat ved at skilles? Man må huske, at progressionen rammer disse gifte, der begge har erhverv, så forfærdelig hårdt.

Ændringerne i aktieselskabsskatten må jeg ganske afstå fra at bedømme. Det er helt uoverskueligt, hvad forslaget betyder, før det er gennemregnet, og hverken i bemærkningerne eller i fremsættelsestalen gives der eksempler, der anskuelligt gør virkningerne. Vi indenfor det radikale venstre ønsker en aktieselskabsbeskatning, der giver en stærk interesse for konsolidering, men hvorledes dette forslag virker sammenlignet med de bestående — det erkender jeg — meget indviklede regler, foreligger ikke oplyst. Vi kan også tiltræde tanken om en deling af aktieselskabsskatten i en proportional skat og en særlig udbytteskat, men hvorledes de foreslåede regler virker kombineret med bestemmelsen om 5 pct.s fradraget, skattefradragets retten, udbytteskalaen uden progression, hvor skattekommissionen foreslog en udbytteskala med progression, alt i forbindelse med skattefritagelse for friaktier, er for mig i dag ganske uigennemskueligt. Jeg må bede om, at vi straks i det udvalg, der vel nok alligevel bliver nedsat, får enkelte konkrete eksempler stillet op og forslagens virkninger belyst af administrationen. Skulle et sådant udvalg ikke blive nedsat, vil jeg tillade mig at anmode finansministeren om at foranledige, at der i løbet af den uge, der er tilbage, overfor tinget og offentligheden kommer til at foreligge en belysning af eksempler på det område af forskellig art.

Som det er nævnt, bygger lovforslaget på bevarelse af retten til fradrag af forrige års skat i indkomsten, skønt den højtærede finansminister er tilhænger af fradragsrettens bortfald. Dette spørgsmåls betydning og rækkevidde må under kommende forhandlinger om skattelovgivningen nøje gennemdrøftes, ikke mindst fordi dette spørgsmål, fra hvad jeg vil kalde begge sider, hidtil er behandlet meget demagogisk.

Det er klart, at på eet punkt har skattefradragets retten under visse forudsætninger en uheldig virkning. Hvis ligningsprocenterne nedsættes i forhold til den større indkomstmasse, der fremkommer, når skatten ikke fradrages, betyder det, at den enkelte skatteyder får et sandere billede af, hvor meget han må betale mere i skat, hvis han ved at påtage sig et øget arbejde øger sin indkomst. Den nuværende høje ligningsprocent medfører, at skatteyderen synes, at han bevarer en mindre del af den øgede indtægt, end det virkelig er tilfældet, idet skatteyderen ikke tilstrækkeligt tænker på gevinsten ved, at han det følgende år kan trække den højere skat fra i sin indkomst. Hele dette forhold medfører måske nok i adskillige tilfælde, at den enkelte skatteyder ikke er så ivrig efter at forøge sin indkomst, som han ville være, hvis han vurderede forholdene rigtigt.

Kan dette tale for skattefradragets rettes bortfald, kommer der på den anden side vægtige argumenter herimod, og disse argumenter suppleres med visse psykologiske argumenter. De fleste skatteydere tvivler på, at den af fradragets rettes bortfald følgende nedsættelse af ligningsprocenten er varig, de stoler faktisk ikke på det.

Af egentlig saglige argumenter, der taler imod fradragets rettes bortfald, er eet ganske åbenbart. Det drejer sig om de kommunale indkomstskatter. De skatteydere, der bor i kommuner med høje kommuneskatter, får ved retten til at trække disse høje kommuneskatter fra i indtægten en noget lavere statsskat end tilsvarende skatteydere, der bor i en kommune med lav kommuneskat. Med andre ord, fradragets retten medvirker til nogen udligning af skattebyrden i rige og fattige kommuner. Det ærede medlem hr. H. C. Hansen har allerede i 1948 som finansminister indrømmet her i tinget, at det derfor kunne være rimeligt at bevare retten til at fradrage den kommunale indkomstskat, og det vil måske erindres, at